

Parròquia de la
Puríssima

PORTAVEU

Informació de la Parròquia de la Puríssima de Sabadell

Número 2280

14 de juny de 2020

La redacció del Portaveu, després d'aquests mesos d'aturada, avui de manera especial vol fer-vos arribar un senzill article per anar escalfant motors i poder reprendre, a partir del setembre, l'edició setmanal. Esperem que no hi hagi res de nou i que això sigui possible. Moltes persones ens han mostrat interès per recuperar el nostre full parroquial, però donat que no es poden repartir papers ni hi poden haver cantorals per evitar contagi es va aturar la seva impressió.

DESIG DE RECUPERAR LA PART POSITIVA D'AQUELLA QUOTIDIANITAT PERDUDA.

ELVIRA RECASENS

Feia setmanes que les nostres places i carrers estaven buits i en silenci, un silenci eixordador únicament trencat pel repic de campanes de moltes parròquies o pels aplaudiments des de balcons de cases particulars. Dins les esglésies els mossens buscaven la manera de fer

arribar el seu suport a través de les xarxes socials; cadascun amb els talents i mitjans que tenia a l'abast. Els feligresos, per altra banda, ens hem adonat que veritablement teníem sed de litúrgies i cultes als que estàvem avesats i que de manera rutinària solíem "consumir" sense valorar-los el que calia. I no només hem après a valorar la litúrgia i el culte sinó també la família, les trobades amb amics, els petons i les abraçades. Mentre nosaltres

estàvem confinats a casa, la vida s'obria pas amb força pels pobles i ciutats del món.

Hem vist imatges d'animals que passejaven per l'asfalt sense cap mena de por, cofois d'haver recuperat un espai sempre envaït per multituds. Hem vist créixer herba i petites flors entremig de les llambordes. Però tot no ha estat tant idíl·lic i el confinament ha tingut una cara menys amable. Incertesa, dolor, mort i por convivint confinats dins les nostres llars i dins els nostres cors. Ens hem trobat esporuguits i perduts- comenta el Papa Francesc- com aquells deixebles afectats per una tempesta inesperada i furiosa (Mc 4,35). Ens hem adonat que tots ens trobem en la mateixa barca, fràgils i desorientats, tots cridats a remar junts i a reconfortar-nos mútuament. Ara hauríem de ser més conscients que no podem anar endavant cadascú pel nostre compte.

La tempesta-continua el Papa- desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquelles falses i supèrflues seguretats amb que hem construït les nostres agendes, els nostres projectes, els nostres hàbits i prioritats. Tots desitjàvem recuperar la part positiva d'aquella quotidianitat que havia quedat enrere. Tots desitjàvem poder assistir a les nostres comunitats per pregar junts físicament encara que respectant la distància i amb la mascareta posada. Així el dissabte 23 de maig les campanes de la Puríssima convidaven amb el seu toc, a participar en la missa vespertina de 2/4 de 9.

Dins l'església tot estava apunt. Després de gairebé tres mesos sense eucaristies presencials ens hem adonat de que la nostra espiritualitat no és ni tan rutinària ni tan feble com ens pensàvem i que d'alguna manera enyorem la comunitat i la comunió . Anava caient el dia i "els convidats a taula" anaven arribant. La Rosa i el Ricard, la Pepi i el Xavier, l'Àngels i el Josep, l'Assumpta, el Rafel i la Mª Rosa, el Ramon i la Mª Antònia, la Dolors i el Joan, la Montserrat i l'Esteve, l'Antoni i la Marita, el Francesc i la Conxita, el Josep i la Francina, El Daniel i la Pepita, la Maria Elena .... buscaven un banc lliure assenyalat amb gomet verd. Mentre no es feia l'hora, els músics assajaven els cants i s'anaven repartint lectures i pregàries.

Sí que es veritat que la missa del dissabte té un caliu molt especial. Amb més o menys persones sempre s'hi respira un aire de cordialitat i un desig que no es limita només al recolliment i a la pregària. Aquestes eucaristies són un gran do i una manera bonica i reconfortant d'acabar el dia.

A més vam tenir la sort que en la missa del dissabte 30, dia de Pentecosta, l'Anna, una noia que ha fet catecumenat a la parròquia amb l'Albert, va ser batejada i va combregar per primera vegada acompanyada del seu marit, la seva mare, la seva àvia, el seu catequista i la comunitat reunida sota unes circumstàncies molt especials. Sí l'Esperit

continua inspirant perquè és capaç com diu el Papa de redimir, de potenciar i d'inspirar. Ens fa molta falta la seva inspiració i la seva força per viure aquest present estrany i un futur proper tan incert.